

“La meva protagonista és una mena de Belle de Jour a la Barcelona dels 80”

Isabel Olesti (Reus, Baix Camp, 1957) publica a Proa la novel·la *La pell de l'aigua*. L'escriptora, premi Josep Pla del 1995 per *Dibuix de dona amb ocells blancs*, és autora de diverses novel·les.

—**La primera escena indica que la protagonista sent fàstic quan pensa que serà penetrada per un home. La repulsió pels homes és el que la marca?**

—Sí que és repulsió, però també desconeixement. Sempre ha viscut allunyada de qualsevol cosa sensitiva, tant per part del pare com de la mare. Parlem d'una dona que ha viscut una infantesa claustrofòbica, envoltada de sants, amb un pare molt religiós i un pes angoixant dels preceptes catòlics. I una mare distant, que no abraça mai. I més que una repulsió per l'home és que no sap abraçar, perquè no l'han abraçada mai.

—**Els seus desigs eròtics són morbosos. Per a compensar?**

—Sí. Seria una mena de Belle de Jour que té una vida burgesa amb un marit burgès, i amb un sexe en què no participa, és a dir, que d'alguna manera és violada pel marit. I té el somni contrari, d'un sexe buscat als urinaris de la plaça de Catalunya que hi havia els anys 80, i l'ambient de putes i transvestits de la part baixa de la Rambla. És una Barcelona que el marit li prohibeix, però en canvi l'atreu. I té el sexe amb els homes més baixos trobats als urinaris.

—**Tant claustrofòbica és la seva infantesa a Tortosa com la seva vida matrimonial a la part alta de Barcelona. Dos ambients ben diferents que actuen de la mateixa manera.**

—Exacte. De petita viu en un món tancat, al poble, i el món claustrofòbic es repeteix a Barcelona. El pare queda substituït pel marit. A Tortosa encara té una esclatxa de llibertat i de felicitat, el mas de l'àvia, al Delta, amb els camps de tarongers, un gos estimat i la cuina popular. És un llibre ple de receptes i menjar del Delta. És el seu paradís perdut, mític, que recorda sempre quan viu a Barcelona. I també hi ha una esclatxa de llibertat quan la seva mare es posa unes sabates de taló vermelles, un altre símbol. Quan el pare és fora, de viatge, la mare es transforma i és capaç d'anar al riu i banyar-s'hi mig despullada, cosa que el marit, si la sabés, trobaria horrible. Cansada de la vida que porta a Barcelona, també es compra

Isabel Olesti publica la novel·la *La pell de l'aigua*, a l'editorial Proa.

unes sabates de taló i gosa anar a aquest espai prohibit, el capdavall de la Rambla.

—**El simbolisme del vermell, el color del pecat, és clar.**

—I el taló d'agulla. Totalment. Quan es posa les sabates és quan gosa realitzar el seu somni. Fins que no se les posa no hi ha aquest canvi.

—**Parlem, doncs, de sabates màgiques?**

—No sé si en diria màgiques. Sigui com sigui, és el símbol que li recorda una mare alliberada, una mare que llavors no pensa que té un pare abduït per la religió catòlica fosca, religió que té un paper molt important a la novel·la. No és debades que sigui ambientada el 82, quan Wojtyła visita Barcelona. Enmig de la multitud, ella perd una de les filles de la mà i, en lloc de buscar-la, demana un taxi i se'n va a la Rambla. Aquells dies que va venir el papa em van molt bé per la pluja, perquè la novel·la és plena de líquids: l'aigua, el riu, el delta, banyeres plenes d'aigua...

—**I així arribem al títol.**

—Sí. I la pell. També la pell és important. Perquè quan arriba a la Rambla hi troba un personatge que és un taxidermista que la fa baixar als inferns, i a partir d'aquí o se suïcida o es redimeix. El taxidermista la tanca al seu taller, de manera que es repeteix la història de claustrofòbia d'un home que la tanca. Però, evidentment, la novel·la no s'acaba aquí. En canvi, hi ha un personatge molt important, el primer que es troba a la Rambla, la Pura, un transvestit, que l'acull amb els braços oberts i li dóna el caliu que no ha tingut ni amb l'home ni amb el pare ni amb la mare. I això em serveix per a parlar de la Barcelona preolímpica dels 80, grisa, si voleu, però més interessant que no la d'ara, quan les putes eren peninsulars i encara no havien vingut les africanes. Hi havia un ambient més alegre.

—**La protagonista seria un cas extrem o corrent?**

—Home, extrem. Parlar de personatges corrents no m'interessa. No m'interessa la literatura entre cometes “normal”. Ella és una dona malalta. O es regenera i canvia de vida o s'ha de suïcidar. No es pot viure així.

Lluís Bonada